

**DICASTERY FOR PROMOTING
INTEGRAL HUMAN DEVELOPMENT**

Card. Michael Czerny S.J., *Prefect*

Homily

**National Pilgrimage 2022 on the feast of Sts Cyril and Methodius
Velehrad, 5 July 2022**

Readings: Isaiah 61,1-3a; Psalm 117,1.2; 2 Corinthians 4,1-2.5-7; Luke 10,1-9

Saints Cyril and Methodius understood that a fundamental prerequisite for the fruitfulness of their mission was to make the Scriptures and the liturgy intelligible to the people to whom they were sent. This is the permanent task of the Church: to seek ways of expressing the faith that are intelligible to the people of each place and time.

The life of the Church and the life of every Christian is in a way a “translation”, an interpretation of the message of faith. A good translation must be faithful, reliable, but at the same time understandable. As language and society evolve, new translations are needed.

When the Church was born at Pentecost, its first manifestation was that the apostles, under the influence of the Holy Spirit, preached in ways that could be understood by people of different nations, cultures and languages. The Church was born as a sacrament of understanding. The Church is a sacrament - an effective sign, symbol and instrument of the unity to which all humanity is called.

This unity is not uniform and is not meant to be uniform. Rather, it is organic: it is in their irreplaceable uniqueness that the individual members form a body, a living and evolving organism.

The Church was born as Anti-Babylon: As a construction opposed to the one narrated in the book of Genesis. The book of Genesis depicts the tower of Babel as an attempt to build a society into a unity without God and against God.

A closed society, a society without openness to God and to others, is totalitarian. A totalitarian, closed society destroys freedom and diversity and the ability to communicate - and ultimately leads to chaos, to “confusion of languages”.

In the Slavic world, where Cyril and Methodius once worked, one such tower of Babel was being built in the 20th century, the Soviet empire of unfreedom, of lies and violence.

The attempt to reverse the course of history and re-establish the former empire is leading today to a criminal war waged not only against a free Ukraine, but against all civilisation.

However, history teaches that all towers of Babel of pride, lies and violence, all closed societies, are doomed to fall.

If we are confronted with violence, with the crimes of aggressors, how are we Christians, who are called to love all people and to forgive our enemies, to behave? Pope Francis speaks clearly on this in his encyclical *Fratelli tutti*:

This does not mean calling for forgiveness when it involves renouncing our own rights, confronting corrupt officials, criminals or those who would debase our dignity. We are called to love everyone, without exception; at the same time, loving an oppressor does not mean allowing him to keep oppressing us, or letting him think that what he does is acceptable... The important thing is not to fuel anger, which is unhealthy for our own soul and the soul of our people, or to become obsessed with taking revenge and destroying the other. No one achieves inner peace or returns to a normal life in that way (FT, 241-42).

In our wounded world, the Church is to be a field hospital and a teacher of inner peace. Therefore, the Church must be a society open to God and his plan for humanity.

The Church must be an open, welcoming place. Her task is also to inspire society, states and nations to openness and fraternity by her own example.

Today, as Pope Francis continues to urge, a timely and important expression of this openness is welcoming migrants, people forced by war or poverty to leave their homes.

Receptivity towards strangers and immigrants is one of the divine commands throughout the Sacred Scriptures of the Old and New Testaments. The Czech Republic is among the countries that have now shown generous hospitality to the victims of the war in Ukraine.

The Czech Republic is said to be one of the most atheistic countries in Europe. However, it is precisely the willingness to take in people in need that shows that Christ and his love are present in this society - even in the hearts of people who do not identify with the Church.

Some people nowadays do not find in our churches an intelligible and convincing expression of faith for them. Yet by their closeness to people, especially those in need, they are close to God.

Let us hope that the global economic consequences of the present war will lead all humanity to change its lifestyle, to live more modestly and also to be gentle and sensitive to nature and its resources.

The Church has begun a synodal journey of inner renewal and deepening so that it might be a common path towards the great goal that all people really be siblings. We are also learning to listen to the voice of God in the signs of this time of great change. Let us continue on this path with the courage of faith. We will be put to many tests.

Even our willingness to accept and integrate immigrants will be under attack. Pope Francis speaks of the danger of populism and nationalism, of national selfishness.

When people and nations forget the common Father of all people, “their self-interest as a class, group or nation would inevitably set them in opposition to one another” (FT 273). Pope Francis writes:

From our faith experience and from the wisdom accumulated over centuries, but also from lessons learned from our many weaknesses and failures, we, the believers of the different religions, know that our witness to God benefits our societies. The effort to seek God with a sincere heart, provided it is never sullied by ideological or self-serving aims, helps us recognize one another as travelling companions, truly brothers and sisters (FT 274).

The Church does not seek alliances or competition with earthly powers, “but to offer herself as “a family among families, this is the Church, open to bearing witness in today’s world, open to faith hope and love for the Lord and for those whom he loves with a preferential love. A home with open doors. The Church is a home with open doors, because she is a mother (FT 276).

Brothers and sisters, let us show the world an open, motherly, understandable and credible face of the Church. In doing so, we also fulfil the legacy of Saints Cyril and Methodius, co-patrons of Europe. May they intercede for us, so that we learn to “translate” the Gospel and express the faith in the diverse languages of our many siblings dwelling together in our “common home”.

press@humandevelopment.va

Kázání
Kardinál Michael Czerny SJ
prefekt Dikasteria pro podporu integrálního lidského rozvoje
Národní pout' 2022: Slavnost sv. Cyrila a Metoděje
Velehrad 5. července 2022

Svatí Cyril a Metoděj pochopili, že základním předpokladem plodnosti jejich misie je učinit Písmo a liturgii srozumitelné lidem, k nimž byli posláni. Toto je trvalý úkol církve: hledat takové způsoby vyjádření víry, které jsou srozumitelné lidem v dané době.

Život církve a život každého křesťana je svým způsobem "překladem", výkladem poselství víry. Dobrý překlad musí být věrný, spolehlivý, ale zároveň srozumitelný. Protože jazyk a společnost se vyvíjejí, jsou potřebné i nové překlady.

Když se o letnicích zrodila církev, jejím prvním projevem bylo to že apoštolové pod vlivem Ducha svatého kázali tak, že jim rozuměli lidé různých národů, kultur a jazyků. Církev se zrodila jako svátost porozumění. Církev je svátostí - účinným znamením, symbolem a nástrojem jednoty, k níž je povoláno celé lidstvo.

Tato jednota není a nemá být uniformní, nýbrž organická: právě ve své nezastupitelné, nenahraditelné jedinečnosti tvoří jednotlivé údy tělo, živý a vyvíjející se organismus.

Církev se zrodila jako Anti Babylon: jako stavba protikladná té, o níž vypráví kniha Genesis. Kniha Genesis líčí pokus vybudovat společnost jako jednotu bez Boha a proti Bohu.

Uzavřená společnost, společnost bez otevřenosti vůči Bohu a vůči druhým, je totalitní. Totalitní uzavřená společnost ničí svobodu a různost a také schopnost komunikace – a nakonec vede k chaosu, ke "zmatení jazyků".

Ve slovanském světě, v němž kdysi působili Cyril a Metoděj, byla v 20. století budována jedna z takových babylonských věží, sovětské impérium nesvobody, lži a násilí.

Snaha zvrátit běh dějin a obnovit staré impérium vede dnes k zločinné válce, vedené nejen proti svobodné Ukrajině, nýbrž proti celému civilizovanému světu. Dějiny nás však učí, že všechny babylonské věže pýchy, lži a násilí, všechny uzavřené společnosti, jsou odsouzeny k pádu.

Jsme-li konfrontováni s násilím, se zločiny agresorů, jak máme jednat my křesťané, kteří jsme povoláni všechny lidi milovat, odpouštět nepřátelům a prostě dobře se chovat?

K tomu jasně hovoří papež František v encyklice *Fratelli tutti*:

"Povinnost odpouštět neznamená, že se zřekneme svých práv a budeme nabízet odpuštění zkorumpované moci, zločincům nebo těm, kdo ponižují naši důstojnost. Jsme povoláni milovat každého bez výjimky. Milovat utiskovatele

ale neznamená dovolit mu, aby nás dál utiskoval, nebo ho nechat, aby si myslel, že jeho jednání je přijatelné... Důležité je neživit při tom v sobě hněv, který je škodlivý pro naši duši a pro duši našeho lidu, nebo nebýt posedlý pomstychtivostí a touhou druhého zničit. Takovýmto způsobem nikdo nedosáhne vnitřního pokoje ani se nesmíří s životem" (FT 241-42).

Církev má být v našem zraněném světě polní nemocnicí a učitelkou vnitřního pokoje. Proto musí být církev otevřenou společností, otevřenou vůči Bohu a jeho plánu s lidstvem.

Církev musí být otevřeným, pohostinným místem. Jejím úkolem je také vlastním příkladem inspirovat společnost, státy a národy k otevřenosti a bratrství.

Dnes, jak stále naléhavě připomíná papež František, je aktuálním a důležitým projevem této otevřenosti vstřícnost vůči migrantům, vůči lidem, které válka nebo bída nutí opouštět své domovy.

Vstřícnost vůči cizincům a přistěhovalcům je jedním z Božích příkazů, prostupujících Písmo svaté Starého i Nového zákona.

Česká republika patří k zemím, které nyní prokázaly a prokazují velkorysou vstřícnost vůči obětem války na Ukrajině. O České republice se říká, že patří k nejvíce ateistickým zemím Evropy.

Avšak právě ochota ujmout se lidí v nouzi svědčí o tom, že Kristus a jeho láska jsou v této společnosti přítomni - a to i v srdcích lidí, kteří se k církvi nehlásí.

Možná někteří lidé nenacházejí dnes v našich církvích pro ně srozumitelné a přesvědčivé vyjádření víry. Přesto svou blízkostí k lidem, zejména k lidem v nouzi, jsou blízcí Bohu.

Doufejme, že globální ekonomické důsledky nynější války povedou celé lidstvo k nutnosti změnit svůj životní styl, žít skromněji a také být šetrní a citliví vůči přírodě a jejím zdrojům.

Církev se vydala na synodální cestu vnitřní proměny a prohloubení, chce být společnou cestou k onomu velkému cíli, jímž je bratrství všech lidí. Učíme se také naslouchat hlasu Božímu, zaznívajícimu ve znameních této doby velkých změn. Pokračujme na této cestě s odvahou víry. Budeme vystaveni mnoha zkouškám.

I naše ochota přijmout a integrovat přistěhovalce bude vystavena útokům. Papež František mluví o nebezpečí populismu a nacionalismu, národního sobectví.

Když lidé a národy zapomínají na společného Otce všech lidí, "jejich třídní skupinové a národní zájmy je nevyhnutelně uvádějí do vzájemného rozporu". (FT 273).

Papež František píše: "Ze zkušenosti naší víry, z moudrosti nasbírané během staletí, ale i z poučení, jichž se nám dostalo v důsledku našich slabostí a selhání, my, věřící různých náboženství, víme, že je pro naše společnosti přínosem, když v nich zpřítomňujeme Boha. Snaha hledat Boha upřímným srdcem, není-li

kalena ideologickými cíli nebo vlastními zájmy, nám pomáhá poznávat v sobě vzájemně společníky na cestě, pravé bratry a sestry" (274).

Církev nehledá spojenectví ani soutěžení s pozemskými mocnostmi, "nýbrž nabízí se jako rodina mezi rodinami – to je církev - otevřená pro svědectví o víře, naději a lásce k Pánu a k těm, které on miluje zvláštní láskou. Domov s otevřenými dveřmi. Církev je domov s otevřenými dveřmi, protože je matka" (276).

Bratři a sestry, ukazujme světu otevřenou, mateřskou, srozumitelnou a věrohodnou tvář církve. Také tím naplníme odkaz svatých Cyrila a Metoděje, spolupatronů Evropy. Kéž se za nás přimlouvají, abychom se naučili „překládat“ evangelium a vyjadřovat naši víru různými jazyky našich sourozenců, kteří spolu s námi obývají „společný dům“.